

dne 17. října 1928, kterou jí zřízeno na pozemky ty právo zástavní za její úhradní jistinu do 6.000 Kč, která také teprv tohoto dne 17. října 1928 přišla do knih. Stěžovatelka musela tedy se zákazem zcizení už po leta v knihách vyznačeným počítat, ač ovšem, ježto je to zákonný zákaz (cit. čl. I. čís. 4 zmíněné novely ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n.) a neznalost zákona neomlouvá (§ 2 obč. zák.), musila s ním počítati ihned, jakmile jej zákon dal, od původu, dávno před jeho knihovní poznámkou, ale, nedbajíc ho, pustila se do hypothečních obchodů na pozemky tímto zákazem stížené a snaží se nyní také jejich exekuční prodej provést nestarajíc se o svolení Státního pozemkového úřadu, jenž právě jest povolán k tomu, by hájil sice zájmy pozemkové reformy, ale, poněvadž právě svolení ke zcizení udělití může, by zkoumal také důvodnost žádosti za zcizení a vyhověl ospravedlněným v tom směru nárokům. Tomuto zkoumání, jež přísluší jen Státnímu pozemkovému úřadu, nelze se vyhnouti. Snaží-li se stěžovatelka docílití prodeje bez ohledu na zákonný zákaz, proti knihovnímu stavu a s pominutím Státního pozemkového úřadu, a jsouc tedy takto sama v nepravu, odkazuje se na postup legalní, jaké pak v tom bezpráví?

Čís. 9094.

Do potvrzujícího rozhodnutí soudu druhé stolice v knihovních věcech pozemkové reformy jest přípustnou dovolací stížnost.

V knihovních věcech pozemkové reformy jest přípustným i hromadění příčící se ustanovení § 86 knih. zák.

Význam a dosah předpisu § 86 knih. zák. o nepřípustnosti hromadění.

V knihovním řízení pozemkové reformy neplatí předpis § 95 knih. zák., že každá knihovní žádost má býti vyřízena hned ve věci samé.

(Rozh. ze dne 24. července 1929, R II 200/29.)

K n i h o v n í s o u d zamítl žádost Státního pozemkového úřadu za rozdělení, sloučení a odepsání pozemkových částic a za vklad zástavního práva. **D ů v o d y:** Knihovní žádost bylo zamítnouti pro nedovolené hromadění žádostí, neboť podle § 86 knihovního zákona může se žádati jedinou žádostí o několik zápisů jen, zakládají-li se tyto zápisy na téže listině, rovněž, jde-li o zápis téhož práva v několika knihovních vložkách neb o zápis několika práv v téže vložce. Jest tudíž ku hromadění několika návrhů zapotřebí buď jednotnosti listiny, nebo jednotnosti knihovní vložky, a to za podkladu, že se tyto žádosti týkají vesměs jen knihovních vložek, u téhož soudu vedených. Hromadění žádostí o zápisy ve vložkách knihovních, jež jsou vedeny u různých soudů, v témž podání, jest po zákonu nepřípustné a jen v těch případech možné, jež jsou v zákoně výslovně povoleny: v řízení pozůstalostním, exekučním a poznámce žaloby. Nemůže proto býti touž žádostí žádáno i o vklad práv zástavních pro různé dlužníky na základě různých dlužních úpisů, a to v různých knihovních vložkách, jež teprve býti mají zřízeny. **R e -**

k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stížnosti nelze přiznati úspěch. První soud právem zamítl žádost za knihovní zápisy pro nedovolené hromadění. Žádané zápisy mají býti provedeny na základě různých listin, v různých vložkách a u různých knihovních soudů. I když jest táž listina opravňující k více zápisům, musí se zápisy týkati knihovních těles, pokud se týče vložek téhož knihovního soudu, by mohlo o zápisy ty býti žádáno v témže podání. Stěžovatel se neprávem dovolává § 94 poslední odstavec kn. zák., který se na tento případ nevztahuje, poněvadž knihovní jednání má povolití knihovní soud, nikoliv neknihovní s účinkem pro soud knihovní. Zápisy mají se státi jednak na základě rozhodnutí o přidělu, tedy sice společné listiny, avšak nikoliv u téhož knihovního soudu, jdeť i o dělení a odepsání pozemků deskových i rustikálních zapsaných ve vložkách pozemkové knihy a o taková knihovní jednání jest zažádati samostatně u každého jednotlivého knihovního soudu. Dluhopisy, podle kterých mají býti vložena práva zástavní, jsou listinami samostatnými týkajícími se jen toho kterého nabyvatele, a jeho nemovitostí, a nelze o zápis práv zástavních na různých nemovitostech různých vlastníků žádati touž žádostí. Stěžovatel se sice odvolává ohledně práv zástavních na společnou listinu, rozhodnutí o přidělu odst. III., avšak neprávem. V odst. III. rozhodnutí se mluví jen o povinnosti přidělce zaplatiti kupní cenu s úroky, nikoliv že se má kupní cena zajistiti právem zástavním, a věřitelem je občanská záložna ve V. Dovolací rekurs do tohoto usnesení r e k u r s n í s o u d odmítl. D ů v o d y: Protože stížnost do usnesení prvního soudu byla zamítnuta a napadené usnesení bylo potvrzeno, je další dovolací stížnost podle § 130 druhý odstavec knih. zákona nepřipustná a bylo ji odmítnouti. S názorem, že jest tu použití § 16 nesp. říz., který mimořádnou stížnost revisní připouští, nelze souhlasiti, protože jde o věc knihovní, pro kterou platí zvláštní předpisy knihovního zákona.

N e j v y š š í s o u d změnil odmítací usnesení rekursního soudu v ten rozum, že se dovolací rekurs Státního pozemkového úřadu uznává přípustným a přijímá tudíž na soud. Následkem toho zrušil zároveň usnesení rekursního soudu ve věci samé, jakož i usnesení prvního soudu a prvnímu soudu uložil, by, nepřihlížeje k důvodu, z něhož knihovní žádost Státního pozemkového úřadu zamítl, znovu o žádosti té rozhodl.

D ů v o d y:

Nižší stolice zamítly souhlasně knihovní žádost Státního pozemkového úřadu a přidělců z důvodu hromadění podle § 86 knih. zák. prý nepřipustného a dovolací stížnost Státního pozemkového úřadu do potvrzujícího rozhodnutí rekursního soudu soud ten odmítl z důvodu, že podle § 130 druhý odstavec knih. zák. dovolací stížnost do potvrzujícího usnesení druhé stolice jest nepřipustná. Jde tedy o dvě otázky: 1. zda dovolací stížnost do potvrzujícího rozhodnutí druhé stolice v knihovních věcech pozemkové reformy jest přes předpis § 130 první odstavec knih. zák. přípustná a, pak-li ano, zda 2. v knihovních věcech pozemkové

reformy je i hromadění, přičící se ustanovení § 86 knih. zák., přípustné. Obě otázky jest zodpověděti kladně, a to obě z podstatně týchž důvodů. Akce pozemnoreformní jest právní materie jedinečná, právní ústav svého druhu, a vynutila si proto také svou vlastní zvláštní úpravu, odpovídající její zvláštní povaze, a to jak po stránce práva materiálního, tak po stránce řízení, zvláště a zejména také v tom směru, že ustanovení práva knihovního, zejména též knihovního zákona byla mnohonásobně prolomena, protože by byla zdárnému provedení reformy na újmu. Tak na př. prolomena v ní hned základní zásada knihovního práva o veřejné víře pozemkových knih potud, že nemovitost, podléhá-li podle zákona záboru, platí proti každému za zabranou, i když zábor v knihách poznamenán není, a nikdo nemůže se odvolávat na to, že jednal v důvěře ve veřejné knihy a o záboru nevěděl (§ 16 záb. zák.), neboť zábor nastal již záborovým zákonem samým (§ 1 záb. zák.), jeho účinností, nikoli teprv jeho poznámkou v knihách, takže poznámka má jen význam evidenční (§ 16), nikoli konstitutivní, pročež také vice versa, nepodléhá-li nemovitost podle § 1 záb. zák. záboru, zabrána není, i kdyby zábor byl na ní v pozemkové knize poznamenán, i nemůže taková poznámka proto nikomu, na př. proti třetímu nabyvateli volné, neprávem poznámkou záboru stížené nemovitosti nebo věcných práv na ní býti ani ku prospěchu ani na újmu, kdežto mimo pozemkovou reformu i nepravý (neplatný) zápis v knihách pozemkových jeví účinek, pokud jde o nabývání třetích osob, jež v důvěře v zápis ten jednaly, o pravém stavu věci nevěděly. A že stát nabývá zabraných nemovitostí převzetím a přídělce pravoplatným přídělem, aniž by měli zapotřebí knihovního zápisu svých práv, bylo vyloženo podrobně jindy (na př. v rozhodnutí čís. 7862 sb. n. s.), kdežto jinak nabývá se práv k nemovitostem pravidelně (t. j. s jistými výjimkami) teprve jich knihovním zápisem. I jinak, i když se odhlédne od knihovního práva, jest prolamující zásah pozemkové reformy do zásad hmotněprávního řádu velmi hluboký; stačí připomenouti namátkou na př., že převzetím zabrané nemovitosti pomíjejí knihovní břemena a dluhy na nemovitosti samé (§ 26 třetí odstavec, 27 a 28 druhý odstavec náhr. zák.) a odkázány jsou na přejímací cenu (§ 47 náhr. zák.), a neknihovní věcná práva, i samo neknihovní vlastnictví, pomíjejí, nebylo-li se jich domáháno v třicetidenní lhůtě § 31 náhr. zák. Avšak nejen po stránce materiální, nýbrž a to tím spíše ještě, i po stránce formální prolomeno posavadní právo, a to právě i knihovní. Důležitost pozemnoreformní akce vyžadovala, by, jak už dříve (na př. v rozh. 5772 sb. n. s.) ukázáno, judikatura soudní soustředila se v rukách nejvyššího soudu, by tak zabezpečena byla nejen pokud možno její správnost, nýbrž i její jednotnost, což by při omezení její na dvě stolice, kde v poslední stolici účinkovaly by všechny soudy vrchní pokud se týče všechny soudy krajské, nebylo nijak dosažitelné. S tím souvisí, že všude, kde se k tomu namanula příležitost, předepsal výslovně řízení nesporné (rozh. 4829, 5772), které v protivě k řízení spornému a exekučnímu nechává pořad stolic vždy až k nejvyššímu soudu otevřený (§ 16 nesp. říz.), což, ježto to v § 46 náhr. zák., kde počítajíc Státní po-

zemkový úřad jako první stolicí (jdeť o stížnost do jeho rozhodnutí) jsou pak vlastně se třemi stolicemi soudními stolice čtyři, mohlo býti pochybno, ještě zvláště v posledním odstavci vyjádřil, řka, že z rozhodnutí druhé soudní stolice, i když jest srovnalé, je přípustnou stížnost k nejvyššímu soudu. Zákon tedy pokládal za nebezpečno, vyřaditi, jak to civilní soudní řád a exekuční řád činí, z judikatury v pozemnoreformních věcech nejvyšší soud, byť i jen z části, tedy při srovnalých rozhodnutích nižších stolic, a jeví četnými svými ustanoveními v citovaných rozhodnutích seznamenány zřetelnou snahu, soustřediti, jak už řečeno, judikaturu soudní v poslední stolicí jediné, tedy nutně v rukách nejvyššího soudu, takže i tam, kde, náhodou pustiv příslušnou materii se zřetele, ustanoviti to opomněl, nutno to pokládati za zásadu zákonodárcem chtěnou a v zákoně bohatě doloženou, které nutno zjednatí průchod neomezený, tedy i všude tam, kde se zákon o tom výslovně nevyjádřil, nutno v duchu pozemnoreformního zákonodárství dojíti k důsledku, že jím derogováno jest pro obor pozemkové reformy všem předpisům právního řádu, ať hmotného, ať formálního, jež duchu a účeli jeho jsou na odpor. S tohoto hlediska neobstojí tedy ani § 130 prvý odstavec knih. zák. vylučující dovolací stížnost proti srovnalým rozhodnutím druhé stolice, nýbrž jest v oblasti knihovního řízení pozemnoreformního v duchu pozemnoreformního zákonodárství dovolací stížnost na nejvyšší soud připustiti beze všeho omezení, tedy i proti rozhodnutím souhlasným, jest i tu, ježto § 130 prvý odstavec knih. zák. odporuje duchu a záměrům pozemnoreformního zákonodárství, užívati řízení nesporného ve smyslu patentu, tedy jeho § 16, jenž takovou stížnost připouští. Tomu lze odporovati tím méně, uváží-li se, že, jak už řečeno, i jinak zákony pozemnoreformní prolomily i knihovní právo formální, tak na př. jen opět namátkou citováno, § 26 prvý odstavec náhr. zák. svým ustanovením, že soudy provedou vklad práva vlastnického pro stát (podle § 28 pro přidělce) na pouhý návrh Státního pozemkového úřadu na základě § 1 zák. a § 26 prvý odstavec náhr. zák., prolomil zásadu § 26 knih. zák., že vklady a záznamy lze povoliti »jen na základě listin«, a to listin zákonně uzpůsobených (kterou rovněž z veřejnoprávních důvodů prolomil už sám § 38 písm. c) knih. zák., kde se myslí na známé dvorní dekrety o »visících inkvisicích«) a týž § 26 (3) náhr. zák. svým ustanovením, že soud knihovní vymaže všechna knihovní břemena a dluhy z moci úřední, opačnou zásadu § 76 knih. zák., že zápisy knihovní nařizují se jen k žádosti stran neb úřadů. Zákon knihovní měl na mysli především řízení knihovní ve věcech soukromoprávních a pod tímto zorným úhlem je upravil, tu však mohl dovolací stížnost omeziti na případ rozhodnutí nesrovnalých, neboť mohl vhodně zůstaviti straně jimi dotčené, by nastoupila pořad práva a vymohla si rozsudek, jenž jest vždycky vkladný. V agendě pozemnoreformní jde však o věc veřejnoprávní a Státní pozemkový úřad nemá podle platného práva ani možnosti, by práva svá a přidělců vymáhal teprv pořadem práva, nýbrž může reformu prováděti jen řízením v zákonodárství reformním předepsaném, jež jest právě jen správním a před soudy nesporným. Je tedy otázku 1. zodpověděti v zá-

jmu věci tak nade vše důležité kladně, a jest proto vyříditi zároveň i stížnost Státního pozemkového úřadu ve věci samé, tedy otázku 2.

I tuto druhou otázku, otázku přípustnosti hromadění, jest zodpověděti kladně již z důvodů shora vyložených, že jde o nesporné řízení ve smyslu patentu, jenž nezná zákaz hromadění, naopak v § 2 čís. 10 napomíná soudce, by nezamítal žádosti stran pro nedostatek nepodstatných formalit, již obsahuje najisto i § 86 knih. zák., pokud zakazuje hromadění neškodné, takže v nesporném řízení podle patentu soudce mohl by podání hromadící více návrhů vrátiti a k oddělení odkázati jen, kdyby se hromaděním věc stala tak nejasnou, že by nastal zmatek (známo, že důvody zmatečnosti, jak sám § 16 nesp. říz. uznávající zmatečnost za důvod mimořádné dovolací stížnosti dokazuje, platí i v řízení nesporném) a šlo by tedy o hromadění škodlivé, bránící řádnému vyřízení věci, čímž však o sobě není složitost věci, neboť i složitá věc, uvede-li se v logickém pořádku, jest průhledná a jasná, takže zmatek může nastati právě jen porušením logického pořádku. Složitosti nelze se vůbec vyhnouti, je-li věc obsáhlá, naopak nepřehlednost a proto zmatek nastává spíše, když se složitá věc, která pro svou jednotnost vyžaduje i jednotného vyřízení, rozdělí na části a části k sobě patřící se od sebe odlučují. To bylo v souvislosti připomenouti hned nyní vzhledem k Bartschovu výkladu § 86 knih. zák., o němž bude hned řeč. Ačkoli by tedy tyto všeobecné důvody stačily, možno přece a vhodno otázku hromadění osvětliti blíže a konkrétněji. § 86 knih. zák. praví, že o více zápisů může býti žádáno touž žádostí, zakládají-li se na téže listině, dále žádá-li se o zápis téhož práva ve více vložkách neb o zápis více práv v téže vložce, t. j. je-li tu buď totožnost listiny nebo totožnost práva nebo totožnost vložky. Budiž hned podotčeno, že zákon zapomněl na totožnost žadatele a na totožnost soudu, že se však podle nauky (viz níže Bartsch) totožnost soudu prý subintelliguje (sama rozumí), nicméně však že i tu prolomil § 108 knih. zák. (simultánky). Co je však účelem předpisu § 86 kn. zák.? Jest to předpis ryze manipulační, neboť zákon nepřipojil sankci, jest to tedy dáno do uvážení soudce, a povolí-li soudce žádost hromaděnou proti tomuto předpisu, je to platné a nemá to žádných následků. To se také děje v praxi velmi často a jest proto dosah řečeného předpisu, ač velmi jasný, v praxi, jež si počíná více méně liberálně, velmi různý (sporný), jak dokazují příklady a výklady u Bartsche »D. öst. allg. GBG. 1928 str. 57—60«, podle nichž soudové připouštějí dokonce i hromadění žádostí knihovní se žádostí neknižovní, což jest zajisté již proto mnohem povážlivější než hromadění dvou žádostí knihovních, ježto každá z oněch obou nesourodých žádostí náleží do jiných spisů a tyto zase do jiného oddělení spisovny, čemuž se odpomáhá založením zvláštního, na příslušné spisy, kde žádost uložena, odkazujícího listu, jak to nařizuje § 27 prov. instr. ke knih. zákonu a nyní zvláště § 275 jedn. řádu, z čehož plyne, že i to jest dovoleno. Podle doslovu § 86 kn. zák. je nepřípustným hromaděním, když se touž žádostí žádá za zápis A na základě listiny B ve vložce C a za zápis D na základě listiny E ve vložce F (na př. na základě kupní smlouvy za vklad vlastnictví ve vložce 50 a na základě

dlužního úpisu za vklad hypoteční pohledávky ve vložce 60), neboť tu není totožnosti ani listiny, ani práva, ani vložky. Ale opravdu nelze chápati, proč toto naprosto neškodné hromadění, které nemůže pranic zkažit, nemá býti přípustné, aspoň tehdy, když obě vložky jsou u téhož soudu. Bartsch (str. 57) míní, že účelem předpisu je, by se zamezilo podávání složitých a nejasných žádostí knihovních, jimiž by se vyřízení stěžovalo a nastávalo nebezpečí nejasného knihovního stavu; a uvádí jako doklad právě uvedený případ. Avšak to je příklad opravdu od toho, že příkladem naprosto není, neboť jaká pak tu obtíž při vyřízení a jaká nejasnost knihovního stavu? Vždyť přece, i když se to oddělí na dvě podání, bude vyřízení i knihovní stav tentýž, bude jen více podání a více vyřízení, tedy jen více spisů v listovním archivu a více psaní. To tedy bude jen složitější, ačkoliv »složitost«, i kdyby hromaděním nastala, nemůže mu býti na závadu, jak shora vyloženo, takže překážkou hromadění by mohla býti jen »nejasnost«, t. j. jak shora vyloženo, zmatečnost, již tu naprosto není. Zřejmě tedy jest, že pravý motiv předpisu může býti vlastně a právě jen fiskální, by bylo více žádostí a tedy více kolkových poplatků, a schválil proto předpis hromadění jen tam, kde jest jedna z těch tří jednot, kterou trhati bylo by bývalo přece jen příliš. Zájmu fiskálnímu mělo však vyhověno býti jinak, než zákazem hromadění, jehož nevhodnost zákon sám uznal, žádné sankce mu nepřipojiv. V pozemnoreformním řízení však i tento zájem mívá, protože podle §§ 82 a 83 náhr. zák. (§ 19 úvěr. zák.) provádí se akce bez kolkových poplatků. Že jinak hromadění zákonodárce nezavrhuje, vidno i z toho, že ji, kde toho věc vyžaduje, připouští daleko za meze § 86 knih. zák. beze všech obav, složitosti nikterak se nelekaže, tak hned v § 108 knih. zák., zvláště však v § 13 zák. ze 6. února 1869, čís. 18 ř. zák. a v § 14 zák. ze dne 11. května 1894, čís. 126 ř. zák. O takovou jednotnou akci, jež vyžaduje souborného vyřízení, jde však také v případě projednáváním, jenž těžiskem svým spadá pod právě citovaný zákon ze dne 6. února 1869, čís. 18 ř. zák. a, shledávají-li nižší stolice závadu v tom, že se mají v knihovních vložkách, jež podle tohoto zákona teprv mají býti zřízeny, vložiti také práva zástavní pro Občanskou záložnu ve V. na základě dlužních úpisů, mají to za překážku neprávem, ježto, nehledíc ani k tomu, že úpisy ty jsou, jak býti musily, schváleny Státním pozemkovým úřadem v řízení pozemnoreformním, když jednou každá ta nová vložka musí býti zřízena a do ní zapsáno knihovní těleso a právo vlastnické pro přídělce, tak, když se tam zároveň zapíše též právo zástavní pro pohledávku Občanské záložny ve V., jest to dovoleno i podle § 86 knih. zák., ježto je tu vždy totožnost vložky. Nižší stolice přehlížejí, že i hromadění podle § 86 knih. zák. nepřípustné, jest nutné podle zákona ze dne 6. února 1869, čís. 18 ř. zák. a tam také výslovně připuštěno ba nařízeno, protože je povahou věci, když jde o oddělení částí knihovního těla, vynuceno. Pokud však jde o různá knihovní těla, od nichž se oddělení děje, zakládá se to zase na totožnosti listiny, listiny přídělové, a, pokud posléze jde o to, že pohledávky Občanské záložny ve V. mají zapsány býti nejen na oddělených pozemkových částicích, jichž přídělci nově nabývají, nýbrž i na

jejich starším knihovním majetku, jde tu zase vždy o totožnost práva, o simultánku, kde hromadění jest dle § 108 kn. zák. přípustné i s porušením totožnosti soudu. Tak jest všecko v pořádku i dle platných předpisů knihovního práva a mohly to nižší stolice zneuznati jen proto, že ulpěly jen na § 86 knih. zák., a nevzaly v úvahu zákon ze 6. února 1869, čís. 18 ř. zák. (ani jej necitují), jímž byl § 86 knih. zák. prolomen a o jehož použití tu jde, ani § 108 knih. zák. Avšak i kdyby na krásně ten který žádaný zápis šel za meze hromadění těmito staršími zákonnými předpisy dovoleného, pro obor pozemkové reformy by to, jak doličeno, nevadilo, k čemuž doložití sluší, že, předpisuje-li § 26/1 náhr. zák., že, kde bylo poznamenáno zamýšlené převzetí zabraného majetku, provedou soudy na návrh Státního pozemkového úřadu vklad práva vlastnického pro stát (je-li jeden návrh a více soudů, prolomena zásada totožnosti soudu), a předpisuje-li § 7 čís. 8 zák. o poz. úř., že Státnímu pozemkovému úřadu přísluší přidělovati zabraný majetek a zaváděti knihovní pořádek, a též § 7 čís. 10, že Státní pozemkový úřad má přidělcům opatřovati dlouholetý úvěr a sprostředkovati jim styk s peněžními ústavy — jest patrné, že i zaknihování tohoto úvěru náleží v jeho pravomoc, a že jest jeho věcí, jak provede knihovní pořádek, zda cestou kumulace nebo separace, jak se mu to bude jeviti v každém případě účelnějším, a že soud bude bdíti jen nad tím, by nenastal zmatek.

Bylo proto tak rozhodnouti, jak se stalo a jen se v souvislosti s řešenými shora otázkami podotýká, že z týchž shora uvedených důvodů pro knihovní věci pozemkové reformy nemůže býti závazným ani § 95 knih. zák., podle něhož knihovní soud má žádost knihovní vyříditi hned ve věci samé »bez předchozího výměru«, neboť zdárné a rychlé provedení pozemkové reformy vyžaduje, by závady, jež se odstraniti dají, byly Státnímu pozemkovému úřadu oznámeny a jemu lhůta k jich nápravě udělena, neboť nelze žádati, by tak ohromná práce, již každá taková žádost, jako tato, představuje, byla pro pouhé formální napravitelné nedostatky zamítána a tak přicházela na zmar, jak tomu Bartsch str. 56, 57 chce vůbec, nedopouštěje t. zv. reprodukci žádosti jednou zamítnuté a nyní opravené, nýbrž nutě žadatele, by podal vždy žádost zcela novou. Nelze také neuvést, že důvod, proč § 95 knih. zák. zákázal předběžné vyřizování, zejména vrácení podání k opravě, je ten, že by to vedlo k zlořádům, ježto by soukromé strany, by si zajistily pořadí a druhé konkurující žadatele předběhly, podávaly žádosti nedostatečně instruované, spoléhajíce na to, že nebudou moci býti zamítnuty, ježto vadu bude napravití opravným řízením: že však tento důvod v řízení pozemnoreformním mívá, protože tu nejde o soukromou stranu, nýbrž o úřad (Státní pozemkový úřad) a o nějaké předběhnutí nějakých konkurujících žadatelů ani jíti nemůže, protože jich není, ježto na zabrané nemovitosti bez svolení právě Státního pozemkového úřadu nelze zápisy vymoci (§ 7 zák. o poz. úř.), a tak se všechna dispoice s nimi soustředí v rukách právě Státního pozemkového úřadu.